

KAPITOLA 1

„Nepôjdeme dnu aj my?“ opýtal sa Frankie. „Čo ak sa Lou stratila?“

„To ťažko,“ odpovedal Charlie a letmo sa pozrel na strašidelný dom. „O chvíľočku vyjde.“

Frankie a Charlie stáli pri jeho východe a čakali na svoju kamarátku Louise. Slnko na oblohe klesalo poza

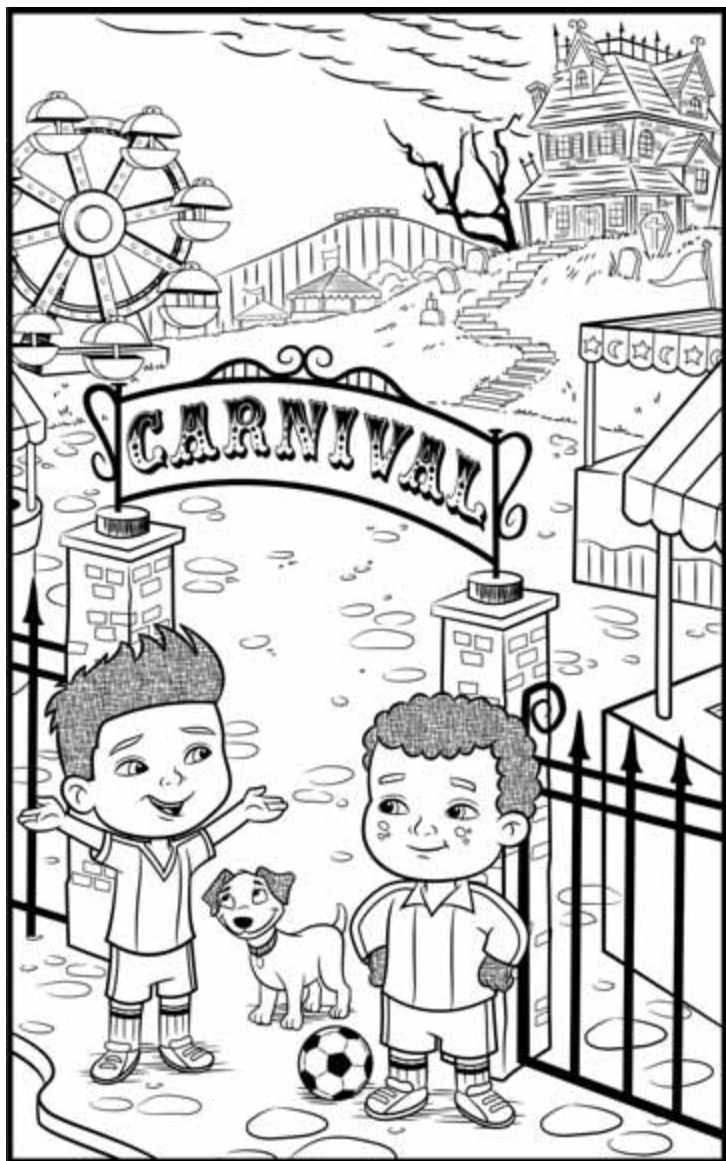
ruské kolo a jarmok sa mal pre tento rok čoskoro zbaliť a opustiť mesto.

„Nebojíš sa, že?“ spýtal sa Frankie.

Charlie sa začervenal a na tvári mu bolo vidno všetky jeho pehy.

„Jasné, že nie.“

Frankie sa uškrnul. Spomenul si, že ani vlani sa Charliemu veľmi nechcelo do strašidelného domu. Fakt bol dosť strašidelný. Prechádzali sa po ňom kostlivci, kde-tu viseli zo stropu pavúky a zavýjali v ňom duchovia. Frankie by doňho išiel aj dnes spolu s Lou, ale vstupné bolo jedno Euro a jemu zostalo už len päťdesiat centov.

Max, Frankov pes, s nádejou hľadel na cukrovú vatu namotanú na paličke, ktorú Frankie držal v ruke.

„To je na teba príliš veľa cukru,“ povedal Frankie, siahol do vrecka a vytiahol keksík pre psíky. Max otvoril papuľku a Frankie mu ho hodil. Potom ho poškrabkal po krku pod jeho bielučkým chlpatým ňufákom.

Otvorili sa dvere a zo strašidelného domu sa vzduchom roznieslo zopár výkrikov. Potácavou chôdzou vyšiel von plešatý chlap. Bol celý bledý a oči mal doširoka roztvorené. Bol to ich učiteľ telesnej výchovy, pán Donald.

„Vyzerá to, že Donalda tam pekne vydesili,“ podotkol Frankie.

Pán Donald ich zbadal a ako k nim prichádzal, uhládzal si tých pár vlasov, čo ešte mal na hlave.

„Pán učiteľ, nie je to tam, na vašom pleci, náhodou pavúk?“ opýtal sa ho Charlie.

Učiteľ vyskočil pol metra do výšky, pričom sa stále naťahoval dozadu, aby si skontroloval plece.

„Len som žartoval, pán učiteľ,“ povedal Charlie.

Pán Donald na nich vrhol zamračený pohľad.

„Dúfam, že vás zajtra oboch uvidím na futbalovom tréningu.“

„Samozrejme,“ odpovedal Frankie.
„Tréning by sme nezmeškali ani za nič!“

Pán Donald sa pobral preč, pričom stále si kontroloval svoje plece.

Dvere do strašidelného domu sa so škripaním opäť otvorili a objavila sa v nich Louise. V rukách držala konzolu a hrala sa na nej nejakú hru.

„Už sme si mysleli, že ťa dostal kostlivec,“ oslovil ju Frankie.

Louise prevrátila očami.

„To bolo takéééé nudné... skoro som tam zaspala.“

Frankie pozrel na hodinky. Bolo takmer trištvrte na päť.

„Mali by sme ísť domov. Mama povedala, že môžem byť do pol šiestej.“

„Ja takisto,“ povedala Louise.

Vybrali sa popri autíčkach a stánku, kde sa triafali kokosové orechy. Ich kamarát zo školy, Kobe, stál za natiahnutým lanom a snažil sa tenisovou loptičkou zhodiť kokosové orechy postavené na palicových stojanoch.

„Hej, Kobe!“ zakričal Charlie. „Tu som!“

Kobe sa otočil a odpálil loptičku smerom k Charliemu. Charlie sa odrazil, skočil po lopte a chytil ju do svojich brankárskych rukavíc.

Max neposedne zaštekal.

„Najlepší brankári sú...“ začal Charlie, „...vždy pripravení,“ dokončili Frankie a Louise. Počuli to už aspoň miliónkrát.

Charlie hodil naspäť tenisovú loptičku. *Nikdy* si neskladal svoje brankárske rukavice, iba ak ho prinútili učitelia. Tvrdil, že s tými rukavicami dokonca aj spáva. Charlie mohol byť malý. A možno aj lepší ako hocikto o rok starší.

„Už si niečo vyhral, Kobe?“ opýtal sa Frankie.

Jeho kamarát pokrútil hlavou.

„Nie. Trafil som niekoľko orechov, ale ani jeden z nich nepadol. Sleduj.“

Prikrčil sa ako nadhadzovač pri bejzbale a vrhol loptičku. Tá tresla rovno do orecha, no ten sa ani nezaknísal.

„Nabudúce budeš mať viac šťastia,“ povedala žena zo stánku. Bola nízka, oblečená v hrubom kabáte a vlnenom klobúku.

„Myslím, že sú tam prilepené,“ nahnevane povedal Kobe.

„Dávaj si pozor na jazyk, mladý muž,“ povedala žena. „Moje kšefty sú férové. Čestnejšieho ako ja už nenájdeš.“

Ale Kobe už v tom momente preskakoval natiahnuté lano, aby sa dostal ku kokosovým orechom. Zdrapil jeden z nich a snažil sa ho oddeliť od stojana.

„Aha!“ zvolal. „Vedel som to! Toto je podvod!“

„To musí byť tými horúčavami,“
povedala žena a založila si svoje svalnaté
ruky. „Horúce počasie spôsobí, že sa
kokosové orechy zväčšia.“

„Nemyslím si, že sa niečo také
môže stať s kokosovými orechmi,“
povedal Frankie.

„Boli prilepené!“ povedala Louise.

„Prilepené!“ zopakoval po nej Charlie
a aj Max to potvrdil zaštekáním.

Žena zo stánku sa začala vykrúcať
a položila prst na ústa.

„Hej, ticho! Tichšie! Na!“ Z jedného
z vešiakov schmatla veľkého ružového
plyšového maca a postrčila ho Kobeovi.

„Ber si ho a choď už!“

Kobe zvrátil čelo a pozrel sa na macka.

„Myslím, že mojej sestre sa bude páčiť. Zatiaľ sa majte. Uvidíme sa v škole.“

Kobe odkráčal so svojou cenou a Frankie s kamarátmi vykročili k východu. Vo Frankovi však žena zo stánku svojím podvodom zanechala nepríjemné pocity. Neznášal, keď sa ľudia správali neférov.

Za stánkom s hotdogmi si Frankie zrazu všimol iný stánok, ktorého znak zobrazoval futbalovú loptu fičiacu vzduchom.

„Ako to, že som si ho všimol až teraz?“ čudoval sa Frankie.

„Hej! Počkajte chvíľu!“ povedal kamarátom a podišiel bližšie k stánku.

Max ostal stáť ako prikovaný pozorne sledujúc otáčanie klobások na grile.

„Pohni sa, Max!“ zakričal na neho Frankie. „Večera bude neskôr!“

Pri futbalovom stánku stál na rebríku akýsi staro vyzerajúci muž so strapatými šedivými vlasmi. Práve skladal tabuľu s loptou.

„Mohol by som si ešte skúsiť zahrať alebo je už neskoro?“ oslovil ho Frankie.

Starec cestou dole z rebríka pokrútil hlavou.

„Obávam sa, že...“

Keď však uvidel Frankieho, stíchol, a potom prikývol.

„Myslím, že jeden navyše mi neublíži. Za päťdesiat centov budeš mať tri pokusy. Traf loptou do toho vedra a vyhráš cenu.“

Siahol pod pult a vytiahol futbalovú loptu. Musela byť aspoň taká stará ako on sám. Bola na polovicu splasnutá a koža navrchu bola popraskaná a odlupovala sa.

Položil ju na zem pred Frankieho. Max k nej pričuchol a zakňučal.

„To vedro je maličké,“ povedal Charlie. „Môže to byť ďalší podvod.“

Frankie sa uprene díval na starca. Bolo na ňom niečo zvláštne. Jeho obočie sa podobalo naježeným

húseniciam a mal hlboké vrásky, ale vyzeral celkom poctivo.

Frankie z vrecka vylovil svojich posledných päťdesiat centov a položil ich na pult. Spravil krok vzad a nadýchol sa. Špičkou nohy ostro kopol do lopty a tá preletela ponad vedro.

„To je smola,“ povedala Louise.

Starec položil loptu naspäť pred Frankieho.

„Ešte máš dva pokusy.“

Frankie sa pozrel na nádobu a vo svojej mysli sa snažil nájsť riešenie. Tentoraz vykopol loptu do vzduchu s menšou silou. Počul, ako sa jeho kamaráti prudko nadýchli.

Lopta smerovala dole k vedru,
odrazila sa od jeho okraja a...

...padla na zem.

„Tesne,“ podotkol stavec, „ale
vedľa.“ Znova priniesol loptu
k Frankieho nohám.

„Ja som ti to hovoril,“ ozval sa
Charlie. „Pochybujem, že to vedro je
dostatočne veľké.“

Ale Frankie sa nerád vzdával. Zavrel oči a v duchu sa upokojoval.

„Ty to zvládneš, Frankie,“ zašepkala Louise.

Frankie otvoril oči, vykročil a kopol do lopty. Lopta, ako letela vzduchom, sa krútila, potom sa stočila nadol a zletela rovno doprostred vedra.

„SUPERGÓÓÓLI!“ hlasno zakričal Frankie a vyhadzoval rukami do vzduchu.

„Perfektná strela!“ zahlásil Charlie a potľapkal ho po chrbte. Max sa vyhupol na zadné labky.

Starec si pošúchal bradu, jeho ústa ostali naširoko otvorené.

„Teda, taký dobrý kop som už dávno nevidel,“ povedal.

Frankie sa usmial a začervenal.

„A čo je cena?“ opýtal sa Charlie.

Starec uprel pohľad na zem.

„Ehm... žiadnu nemám.“

„Ako prosím?“ povedal Charlie.

„No, obyčajne nikto loptu do vedra netrafí,“ odpovedal starec. Pozrel sa Frankiemu priamo do očí a zotrval tak.

„Môžeš si nechať tú loptu, ak chceš.“

„To je skvelé,“ zafrflala Louise.

„S tou loptou sa nechce hrať dokonca ani Max.“

Ale Frankie len prikývol. Sám si nebol istý prečo, ale niečo ho k tej otlčenej lopte ťahalo.

Starec vytiahol loptu z vedra a hodil im ju.

Frankie ju zachytil na klenbe svojej nohy a dokonale ju spracoval. „To musí byť moja šťastná lopta,“ povedal.

„Nikdy nevieš,“ povedal starec a očami sa mu mihla iskra. „Môže to byť presne tak. Tu máš! Toto by som ti mal radšej vrátiť.“

A hodil po ňom jeho päťdesiatcentovku. Predtým, ako minca mohla vôbec doletieť k Frankiemu, Charlieho ruka vystrelila do vzduchu a chytila ju.

„Vždy pripravený,“ povedal.

Frankie sa zasmial.

„Tak poď, ideme.“